

Net uit: De verschrikkelijke verhalen van het zwarte schip

De verschrikkelijke verhalen van het zwarte schip, van Chris Priestley, vertaald door **Ellis Post Uiterweer** en uitgegeven door [Uitgeverij Pimento](#) (oorspronkelijke titel: *Tales of Terror from the Black Ship*).

Hoe gaat dat bij een boekvertaler? Af en toe floept er een mailtje binnen van een uitgeverij met het verzoek een boek te vertalen. Er staat in het mailtje uit hoeveel woorden het boek ongeveer bestaat, een summiere beschrijving van de inhoud, wie de auteur is en wat de titel van het boek is. Deze keer zat er een bijlage bij het mailtje, en toen ik die opende, kreeg ik het omslag te zien. Ik was meteen verkocht.

Verkocht

Ik was al gedeeltelijk verkocht omdat in het mailtje stond dat het griezelverhalen voor kinderen waren, en ik ben dol op zowel griezelen als op kinderboeken. Maar ik ben ook al heel, heel lang groot fan van [Edward Gorey](#), een Amerikaanse illustrator die in Nederland helaas niet al te bekend is; niemand heeft nog de moeite genomen een Nederlandstalige bijdrage voor Wikipedia over hem te maken. Ik was echter op het verkeerde been gezet; de illustraties in het boek zijn niet van Edward Gorey zelf, maar van David Roberts, en die ademen dezelfde sfeer als het werk van Gorey.

Uiteraard wilde ik het boek dolgraag vertalen, al was het maar vanwege de illustraties. Algauw bleek dat de tekst net zo beklemmend was als de illustraties waren. Uiteraard leeft de vertaler altijd helemaal mee met alles wat er in het boek gebeurt, er zijn weinig lezers die het boek zo intensief lezen, en al gauw merkte ik dat ik tijdens het vertalen ook een beklemmend gevoel kreeg.

Raamvertelling

Het boek bestaat uit een raamvertelling over twee kinderen, een jongen en een meisje, die tijdens

een stormachtige nacht alleen achterblijven in de herberg waar ze wonen. Als de vader hulp gaat halen, geeft hij hun de opdracht niemand binnen te laten. Wanneer er echter op de deur wordt geklopt, laat de jongen toch een bezoeker binnen. Terwijl ze wachten totdat de storm gaat liggen, houdt de bezoeker de kinderen bezig met verhalen, verhalen die steeds griezeliger worden. Het zijn verhalen vol sfeer en met weinig uitleg, en doen daardoor soms denken aan de verhalen van Edgar Allan Poe. Geen: o, zat dat zo in elkaar! Nee, de lezer blijft met een akelig gevoel in de maag zitten.

Het verhaal over de kinderen in de herberg is echter ook een griezelverhaal, misschien wel nog griezeliger dan de verhalen van de geheimzinnige bezoeker. En wanneer het boek uit is, nodigt dát verhaal juist uit om alles nog eens te lezen, omdat je dan wéét...

Vroeger tijden

Het boek speelt zich in vroeger tijden af, ergens in de negentiende eeuw. Het taalgebruik is soms ook een beetje ouderwets, en dat heb ik in de vertaling willen behouden, maar ik wilde de tekst ook toegankelijk houden voor kinderen van nu. Zo regent het gestaag, gebeurt iets in een oogwenk, en beginnen personages soms een zin met: 'Welaan.'

Zoals de titel al aangeeft, spelen de verhalen zich af op zee. Maar het wemelt niet van de fokkenmasten, kraaiennesten, putsen en marlpriemen. Ook voor personen zonder zeebenen is het boek goed te lezen. Maar voor wie niet van een griezelige sfeer houdt, is dit boek geen aanrader...